

OPHELIA VALLEY SERİSİ

KÖREBE

N.G. KABAL

DE
X

DEX KOPYA

İÇERİK UYARISI

Bu kurgu kitap hassas okurlarımızı etkileyebilecek bazı şiddet öğeleri içermektedir. İntihar düşüncesi, kendine zarar verme, madde kullanımı ve taciz gibi sorunlar yaşayan kişiler için tetikleyiciler bulundurabilir. Bu tür durumlar yaşıyorsanız ya da çevrenizde bu sorunlarla başa çıkan birileri varsa en yakınınızdaki sağlık kuruluşlarından profesyonel destek ve yardım almanız önerilir.

DEX'TE YAYIMLANAN KİTAPLARI

Hepimiz Gökyüzü Olmak İstedik Serisi

- (1) Lordlar ve Vârisler
- (2) Krallar ve Soytanları
- (2.5) Ejderha ve Yıldız
- (3) Deliler ve Cellatlar
- (4) Efsaneler ve Lanetler

- (1) Canavarın da Kalbi Varmış
- (2) Canavarlar da Hüzünlüdür

Ophelia Valley Serisi

- (1) Saklambaç
- (2) Sobe
- (3) Körebe

KÖREBE

Yazan: N. G. Kabal

Editör: Senem Kale

Yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Aralık 2025 / ISBN 978-625-5572-29-5

Sertifika no: 44919

Kapak çizimi: Meva Eyüboğlu

Kapak tasarımı: Yeşim Ercan

Sayfa uygulama: Gökçen Yanlı

Baskı: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.

Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1

Baha İş Merkezi. A Blok Kat: 2

34310 Haramidere-İstanbul

Tel. (212) 412 17 00

Sertifika no: 44452

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

KÖREBE

N.G. KABAL

DEX KOPYA

DE
X

Giriş

Ağustos ayının saç derime kadar inen sıcaklığının altında dedektiflik bürosundan çıkarken artık simama yabancı olmayan memurlar nezaketen başlarıyla selam veriyordu ki bu beni daha da rahatsız hissettiriyordu. Nihayet dışarıya çıktığımda çantamdan sigara paketini çıkarıp hızlıca dudaklarımın arasına kısırdım. Telefonumda biriken çağrılar görmezden gelinmeyecek haldeydi. Kylie'yi bir kez daha aramayı denedim ama telefonu yanıt vermiyordu.

"Ansel," diye seslendi. Ona dönmeden önce sigarayı içime çekip bıkkınca nefes verdim. Hareketim gözünden kaçmamıştı. "Haber vermeden gidiyor muydun?"

"Maddie ile buluşacağım, geç kalmak istemiyorum." Kendime hâkim olmaya çalışsam da pek başarılı olamadım.

"Bana kızgın mısın?" diye sordu Christopher.

"Hayır," diye çabucak cevapladım. Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim ve aramız son zamanlarda limoni olduğu için üstüne gitmek istemiyordum. Olup biten her şey ikimizin de sinirlerini mahvetmişti ve başa çıkamıyorduk.

"Keşke sana inanabilseydim."

Bakışlarımı ayakkabılarıma çevirdim çünkü ona "bütün sorun da bu zaten" demek üzereydim. Bana inanmıyordu.

"Ansel..." dedi yorgun halde. Günlerdir nefes almadan çalışıyordu. Kayıplar için. Çok az uyuyor ve bu yüzden de çok az görüşebiliyorduk. Zaten sinirler gerginken ve üzerinde bu kadar baskı varken ona bunu yaptığım için berbat hissettim.

"Kylie benim en yakın arkadaşım," dedim. "Ve ortadan kayboldu. Diğerleri gibi." Bunu da yok sayamıyordum. Tüm ayrıntıları dikkate alıyorlardı ama sırf ailesi bulaşmalarını istemediği

için onu dava dışında bırakmışlardı. Aynı zamanda Davies'ler ve Christopher'ın babası yakın arkadaşı ve eminim bunun da etkisi büyüktü.

"Kylie bir bilet satın alıp gitmiş. Ailesi bile durumun böyle olduğuna emin." Sürekli tekrar ettiği sözleri bir kez daha, sanki anlamayan benmişim gibi sürdürdü.

"Ben değilim!" diye itiraz ettim.

"Gerçekten kayıp olan arkadaşlarının yardıma ihtiyacı var ve elimden geleni yaptım ama Kylie kayıp dosyasına dahil değil. Herkes..."

Bu sözlerden ve sanki diğerlerini önemseymiyormuşum gibi konuşmasından rahatsız olarak lafını böldüm. Onları arayan bir sürü insan vardı ama Kylie'yi arayan kimse yoktu. O yoğun bakımda tek başına bırakıldığı zamanda olduğu gibi ailesi sadece işinde gücündeydi ve bunu anlamam mümkün değildi.

"Herkesin ne söylediğini biliyorum ama içgüdülerim tersini söylüyor. Sadece nerede olduğunu bilmek istiyorum."

"Nerede olduğunu mu, *kiminle* olduğunu mu?" diye patladı sonunda.

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Gitsem iyi olacak," dedim. "Maddie beni bekliyor."

İzmariti söndürmek için çöp kutusuna yürürken tek kelime etmeden arkasını dönüp bürodan içeriye girdi. Kablosu birbirine girmiş kulaklığını takarak yürümeye koyuldum. Zaten böyle düşündüğünü tahmin ediyordum. Maddie de böyle düşünüyordu. Kylie'nin Boston'a yani Dylan'ın yaşadığı yere haftalar önceden alınmış bir bileti ve otel rezervasyonu vardı. Ve şimdi Christopher, tüm bu meseleyi, onların birlikte olup olmadıklarını öğrenmek için çıkardığını düşünüyordu. Aramızdaki güven çemberi o kadar paramparçaydı ki sinirden ağlamamak için kendimi zor tuttum.

"Selam," dedim restoranın bar taburelerinden birinde oturan Maddie'ye. Berbat görünüyordu. Matthew'un kaybolması onu derinden sarsmıştı ve şimdi de Henry ortadan kaybolmuştu. Maddie artık başa çıkamıyordu ve benim de teselli edecek sözlerim tüken-

mişti. Ondan daha iyi durumda değildim sadece trajedileri daha çabuk kabul edecek kadar umutsuz vakaydım.

“Yeni haber var mı?” Her gün bu soruyu tekrar tekrar soruyordum. Başımı iki yana salladım. Onların bir çeşit ritüel kurbanı olduğunu düşünenler vardı, yasadışı örgütlere ya da cemiyetlere bu laştıklarına dair iddialar vardı. Kanıt yoktu.

“Kylie kayıp vakası dosyasına dahil edilmeyecekmış,” dedim.

“Bana kalırsa ailesi yerini biliyor,” dedi gözlerini önünde duran bardaktan ayırmadan. “Muhtemelen yaptıkları unutulsun diye leydi okuluna falan göndermişlerdir onu. Ya da daha pahalı bir rehabilitasyon merkezine ve umarım gerekli tedaviyi alır artık.”

“Maddie...” diye mırıldandım. Bu konuda onunla aynı fikirde değildim. Aksine Kylie’nin ailesinin problemlili olduğunu düşünüyordum. Kendi hayatlarına o kadar kapılmışlardı ki çocuklarına bile dönüp bakacak vakitleri yoktu.

“Onun için endişelenmeni anlayabilirdim Ans,” dedi. “Kylie bencilin teki olmasaydı! Dönem sonunda, tüm yaptıklarına rağmen onu affetmiştik. Bizden her şeyi sakladı, arkamızdan iş çevirdi, o Instagram hesabında paylaştıkları?.. Her şeyi affettik. Sonra yaz için Roma’ya gideceğini söyledi ve gitmedi. Yalan söyledi. Neredeyse tüm yaz boyunca burnumuzun dibindeydi. Son yaptığı...” Bunu söylerken yüzünde derin bir öfke vardı. “Sana yaptıklarının affedilir tarafı yok. Sürekli tüm ilgi üzerinde olsun istiyor. Bu sefer de ortadan kaybolup bağışlanmayı bekliyor ya da Dylan’ı getirebileceğini sanıyor.” Sadece öfke vardı içinde ve buz gibi bir ürpermeyle güldü. “Onun hastalıklı zihnini hafife alıyorsun. Kendin için endişelen. Çocuklar hâlâ kayıp. Ve Kylie umurumda bile değil.” Çantasını alıp restorandan çıktı.

Onun hastalıklı zihni...

Maddie de tıpkı Christopher gibi bana ihanet eden arkadaşımı yerine gerçekten kaybolduğu kesin olan arkadaşlarımla ilgilenmemi bekliyordu. Dürüst olmak gerekirse onlarla ilgili yapılacak her şeyi yapıyorlardı ve benim de Maddie gibi oturup beklemekten başka çarem yoktu. Ama Kylie için yapabileceğim bir şey olduğuy-

nu Maddie'nin söylediği bir şey fark etmemi sağladı. Madem herkes onun Dylan'ın yanında olduğunu ya da Dylan'ı geri getirmek için ortadan kaybolduğunu düşünüyordu, o halde iblisi cehenne-me döndürmekten başka çarem yoktu.

Kaşlarımı çattım ve patronumdan izin alıp restorandan çıktım. Cadde üzerinde bir taksi çevirip doğrudan havaalanına gittim. İlk uçuşa yetişmiştim. Maddie haksız değildi. Tüm kâbusun bittiğini düşündüğümüz an felaketler tekrar başlamış ve yaz boyunca bir türlü son bulmamıştı. Ve Kylie hata üzerine hata yapmıştı. Herkes ondan vazgeçmişti ama ben yapamıyordum. Bir yanım bana yaptığı korkunç şakalar için bile kendimi suçlamama neden oluyordu. Bu hastalığın ne tür bir zehir olduğunu bilmeme rağmen onu yeterince uyarmamış ya da ona destek olmamıştım. Onun karanlığı takip etmesine izin vermiştim.

Bu yüzden Boston'a uçtum ve bu yüzden kendimi o kapının önünde buldum. O kapıyı kapattığımdan beri olup bitenleri düşündüm. Herkesin azımsadığı ve anlayamadığı o kapanış Dylan için sadece benim anlayabileceğim bir terk edilişti. Sabah kasabadan ayrılmıştı ve ne telefonlara yanıt vermiş ne de bir daha dönmüştü. Kylie yoğun bakıma alındığında aramamıştı. Austen beni kaçırdığında geri gelmemişti. Dylan o kapının arkasında kaldığında bizimle ve Ophelia Valley ile ilgili her şeyi bitirmişti. Şimdi ne yapacaktım ve ne söyleyecektim de ona yaşattıklarımı geri alacaktım bilmiyordum. Bu geri almak istediğim bir karar da değildi. Onca zaman Christopher'ın peşine düşmemesini istememin sebepleri vardı. Mıknatıslar birbirinden uzaklaştığında araya ne kadar mesafe koyarsanız tekrar birbirlerine çekilmeleri o kadar uzun sürer ama dünya döner ve uzay zaman eğrisi bükülür bir gün, bir metal yeniden çekim alanına girer ve kendimi, kapattığım bir kapıyı çalmak üzereyken bulurum.

Her adımda kulaklarımda aynı sözler çınladı.

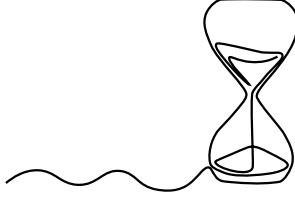
Üzerine kapanan kapıları bir daha çalmamalısın.

Kapattığın kapıları bir daha açmamalısın.

Kapıyı çalmak için yumruk yaptığım elimi kaldırdım ve çok derin bir nefes aldım.

1. Bölüm

Kaç Hakkımız Var?

Kylie

Berbat biriyim.

En yakın arkadaşımın sevgilisine âşık oldum.

“Ailenle ilgili seni en çok rahatsız eden ne?” diye sordu Doktor Rollce.

Bu soru beni gülümsetti. Rahatsız eden değil, en çok rahatsız eden... Hepimizin ailesiyle bir meselesi olmak zorundaydı. Hangi koşullarda büyürsek büyüyelim muhakkak sistemde bir hata oluyordu değil mi?

“Her şeye hakkım olduğunu düşünmeme izin vermeleri,” dedim. Terapilerin en az burada olmam kadar saçma olduğunu düşünüyordum. Başlangıçta hiç sevmediğim doktorun sorularını geçiştirerek ya da hakkımda bir yargıya varamayacağı şekilde yanıtlıyordum. Onu kandırmak zor değildi ama bir noktada bunu yapmak istemedim.

“Arkadaşlarına gerçek düşüncelerini söylediğinde, kaçtıklarını söylemiştin,” dedi. Konuyu değiştirdiğinde bacağımı diğerinin üzerine attım. “Bu da her şeye hakkın olduğunu düşündüğün için yaptığın bir şey olabilir mi?”

“Onları incitme hakkım olduğunu düşünüyorum doktor,” dedim yaptığı eşzamanlı hileyi anladığımı belli ederek. “Bu onları incitmek istediğim anlamına gelmiyor.”

“Sence neden onları incitmek istemiyorsun?”

“Onlar arkadaşlarım ve onlara değer veriyorum.”

“Belki de senin kadar iyi olmadıklarını düşünüyorsun ve bu inanç o kadar kuvvetli ki onları incitme gereği duymuyorsun.” Doktor her zaman kullandığı sakin ses tonunu korudu. Orada oturup ne kadar uzun zamandır zengin ve şımarık çocukları yargılamadan dinlemek için çabaladığını merak ettim.

“Neredeyse benden korktuğunuzu düşüneneceğim...”

Ailelerinin uğraşmak istemediği zengin çocukları için hizmet veren merkez, benim gibi kendi isteğiyle burada bulunan herkese imtiyazlar tanıyordu. Ve en önemlisi çok güçlü gizlilik ilkeleri vardı. Ne ben ne de ailem kimsenin burada olduğumu bilmesini istiyorduk. Tanıdık biriyle karşılaşırsam burada ödev için bulunduğumu ya da araştırma yaptığımı söyleyecektim. Her şey önceden ayarlanmıştı. Her şey okulun son günü onlarla vedalaşırken bile hazırды.

“Bugünlük bu kadar yeterli,” dedi. Ne zaman ciddiyeti kenara bıraksam seansı bitiriyordu. “Eğer konuşmak istediğin başka bir şey yoksa.”

“Teşekkür ederim.” Yavaşça ayağa kalkıp odadan dışarıya çıktım ve rehabilitasyon merkezinin koridorundan bahçeye doğru yürümeye koyuldum.

Yeni sulanmış çimler parlıyordu. Taş duvarlarla örölü olmasına rağmen oldukça geniş olan bahçedeki banklardan birine oturdum ve haftalardır kaldığım merkeze göz gezdirdim. Herkes Roma’da tatilde olduğumu düşünürken Ophelia Valley’den sadece birkaç saat uzaktaydım.

Gözlerim kliniğin yükselen üç katında dolandı. Giriş katındaki özel odalardan birinde kalıyordum. Tek şartım buydu. Olup bitenden hiç etkilenmemiş gibi davranmama rağmen Austin, amigoo kızların katili beni ikinci kattan aşağı ittiğinden beri üst katlara çıkamıyordum. Babam bunun zayıflık olduğunu düşündü ve anem de benim için sadece çok parası olan insanların kalabileceği bu özel yeri buldu. Travma sonrası stres bozukluğu olduğunu

düşünüyorlar. Buraya gelmeyi de terapiyi de kabul ettim çünkü kontrolüm altında olmayan durumlardan hiç hoşlanmıyordum ve neden merdivenleri bir türlü çıkmadığımı anlamıyordum. O günü de tam olarak hatırlamadığım gibi. Her şeyin üzerinden dört ay geçtiğine inanmak zordu. Vücudumdaki izler ve ne zaman merdiven görsem kaçma dürtüsü, olayları tamamen unutmama izin vermiyordu.

Telefonumu çıkarıp mesaj kutumu kontrol ettim.

Ophelia.hell hesabından yeni bir mesaj vardı.

“Bir köyde sadece iki tür insan yaşar. Doğrucular ve yalancılar. Doğrucular yalnızca doğruyu söyler. Yalancılar sadece yalan söyler. Biri çıkıp ‘Ben yalancıyım’ dedi. Bu kişi hangi tarafa aitti?”

Cevap böyle bir kişinin olamayacağıydı. Yalancı yalancı olduğunu söylerse doğruyu söylemiş olurdu ve doğrucu da yalancı olduğunu söylerse yalan söylemiş olurdu. En basit sorularımdan biriydi ama ne kadar çok insanın cevabı bulamadığına inanamazdınız.

Her hafta bu mesajlardan bir tane geliyordu. Okulun son günü Maddie hesapta yeni bir paylaşım yapıldığını söylediğinden ve ben hesabın çalındığını fark ettiğinden beri her hafta. Sorular benim erkeklere randevuya çıkmak için cevaplanması gereken sorularımdandı. Muhtemelen kalbi kırılan biri benimle uğraşmaya çalışıyordu ama şu an özgüvensizlikten daha önemli meselelerim vardı.

Hesaptaki son gönderiler gerçekten ufuk açıcıydı. Haftalardır krallığımızın yıkıldığından söz ediyorlardı. Tüm okulun önünde yaşadığımız kavgalar kulaktan kulağa yayılmıştı. Amigo takımı dağılmıştı. Mükemmel üçlünün arasına kara kedi girmişti. Maddie ve Matthew’un evlilikle sona ermesi beklenen ilişkisinin bitişi olayları perçinlemişti. Dylan tekrar kasabadan ayrılmıştı.

Dylan tekrar kasabadan ayrılmıştı.

Ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım mesajlarıma hiç yanıt vermemişti.

Kaza geçirmeme rağmen, katil tarafından neredeyse ölümle sonuçlanan bir saldırıya karışmama rağmen Dylan bir kez bile beni aramamıştı.

Hâlâ açık olan Ophelia.hell hesabı çalındıktan sonra paylaşılan ilk gönderiye baktım. Daha öncekilerin hepsi silinmişti.

Kylie Davies bu defa babasının ya da keskin zekâsının satın alamayacağı bir şeyin peşindeydi. Hepimiz onun ne kadar zengin olduğunu biliyoruz, belki de o kadar zeki değildi ve tüm o notları babasının parasının eseri idi. En azından Dylan OcConer'ın bir fiyatı olmadığını biliyoruz. Zavallı Ky!

Klinik ağaçların arasında kaldığı ve etrafı alabildiğine orman olduğu için her zaman serin ve nispeten kasvetliydi. Bu bölümde çok az insan olduğundan yalnızlığımla baş başaydım ve beni bunun düzeltereğine inanıyordum.

Odama döner dönmez yatağa uzanıp elimdeki stres topunu karşı duvara fırlatarak sektirmeye başladım. Saldırı anına ne zaman dönmeye çalışsam bir noktada her şey tıkanıyordu. Topu yakalamaktan vazgeçip bir otel odasını anımsatan bu yerde epey konforsuz olan çalışma masasına oturdum ve yeni dönem ders konularını çalışmaya başladım tekrar. Kalem setimde bir tanesinin mürekkebi bitmek üzereydi, bunu ajandama not aldım ve post-it'lerimden kaldığım bölümü buldum. Hayatımda pek çok şey değişmişti ama çalışkanlığım ve birinciliğim değişmeyecekti, Austen'in buna da zarar vermesine izin vermeyecektim.

Saatler sonra cep telefonum çaldığında aramayı cevaplamadan önce uzun bir nefes aldım ve yanıtladım.

"Selam, Mads. Nasılsın?"

"Hava o kadar sıcak ki bir yandan bronzlaşmak istiyorum ama bir yandan da eriyeceğimi sanıyorum." Onun sıcak sesi beni her zaman gülümsetirdi. Ne kadar akıllı biri olduğunu biliyordum, Maddie'nin içinde ne benim hırslarım ne de Ansel'in melankolisi vardı ve onu hepimizden daha iyi kılan da tam buydu.

"Havuzla mı gittiniz?" diye sordum merakla. Maddie havuzda saldırıya uğradığından beri havuzdan pek hoşlanmıyordu.

Evet, hayatta kalmıştık ama hepimizin hasarları vardı.

Sırlar... bizi bir araya getiren de
kanatlarımızdaki yükler de onlardı.
Ve bazı sırlar diğerlerinden daha keskindi,
kalbi deler ama sahibini öldürmezdi.

QR kodu okutunuz

Okuyun, kaydedin

İzlenim no: 4499

ISBN 978-625-5572-29-5

9 786255 572295

DE
X